

Sygn. akt: III U 23/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2014 r. w O.

sprawy z odwołania B. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 12.11.2013r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje B. Ż. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.10.2013r. do dnia 31.03.2015r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 23 /14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.11.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił B. Ż. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, uznając, że jego stan zdrowia uzasadnia, aby aktualnie wypłacana była mu renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

B. Ż. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Stwierdził, że z powodu chorób jest osobą niezdolną do wykonywania jakiegokolwiek pracy i w związku z tym wnosi o przyznanie mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u odwołującego się całkowitej niezdolności do pracy.

Przy czym po przeprowadzeniu postępowania dowodowego pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. Ż. miał przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.07.2005r. do dnia 30.09.2013r.

B. Ż. w dniu 09.08.2013r. zwrócił się z ponownym wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wobec powyższego skierowany został na badanie lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 16.09.2013r. ustalił, że B. Ż. jest częściowo niezdolny do pracy. Na skutek wniesienia sprzeciwu przez ubezpieczonego, został on skierowany na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 30.10.2013r. także stwierdziła, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy.

Na tej podstawie ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd zważył, co następuje:

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje art.12 ust.1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.), który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania B. Ż. zależna była od wykazania przez niego całkowitej niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ***kardiologii i neurologii***.

Po przeprowadzonym badaniu B. Ż., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badanym biegli rozpoznali u odwołującego: chorobę wieńcową wielonaczyniową, 2 klasa (...), stan po pomostowaniu aortalno-wieńcowym i bezpośredniej rewaskularyzacji mięśnia sercowego laserem, nadciśnienie tętnicze 3 stopień, stan hemodynamiczny II klasa (...), zespół pozapiramidowy w kończynach górnych (drżenie i wzmożone napięcie typu plastycznego) do diagnozy, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L/S z ograniczeniem ruchomości, zaburzenia depresyjne nawracające w wywiadzie.

Biegli uznali, że odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy nadal od września 2013r. do dnia 31.03.2015r. (k.16-19).

W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że odwołujący ma wieloletnią chorobę niedokrwienną serca, nadciśnienie tętnicze, jest po przebytej kardiochirurgicznej rewaskularyzacji mięśnia sercowego w 2005r. Po zabiegu tym nadal występują okresy zaostrzenia dolegliwości dławicowych, zmniejszonej tolerancji wysiłku. Okresowo pomimo stosowanego leczenia hipotensyjnego występują wysokie wartości ciśnienia tętniczego. W teście wysiłkowym z sierpnia 2013r. obserwowano nieprawidłową reakcję ciśnieniową, zarejestrowano zmiany odcinka ST świadczące o niedokrwieniu. Odwołujący zdaniem biegłych wymaga dalszej diagnostyki, w tym ewentualnie koronarografii. W echo serca stwierdzono trwale uszkodzenie mięśnia sercowego – zaburzenia kurczliwości z powiększeniem jam serca, obniżoną frakcją wyrzutową. Dodatkowo biegli stwierdzili objawy zespołu pozapiramidowego w kończynach górnych - drżenie i wzmożone napięcie typu plastycznego, które także wymagają diagnostyki. Zdaniem biegłych nie ma podstaw do uznania, że stan badanego uległ poprawie w stopniu istotnym, a co za tym idzie, jest on nadal całkowicie niezdolny do pracy.

ZUS wniósł zastrzeżenia do tak brzmiącej opinii. Stwierdził, że stan zdrowia wskazany przez biegłych oraz wyniki badań dodatkowych nie potwierdzają ograniczenia sprawności w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do jakiegokolwiek pracy, gdyż przebieg choroby wieńcowej jest stabilny od lat. Wprawdzie istnieje uszkodzenie mięśnia serca, ale z zaburzeniami kurczliwości i obniżeniem frakcji wyrzutowej niedużym. ZUS wskazał, że odwołujący wymaga leczenia nadciśnienia tętniczego i prawdopodobnie jego modyfikacji, ale w ECHO serca przerost ścian lewej komory nie jest znaczny. Także opisany deficyt neurologiczny jest niewielki zdaniem organu rentowego. W konkluzji ZUS wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa i kardiologa (k.31-32).

Sąd uznał, że wobec podniesionych zarzutów zachodzi konieczność dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego kardiologa.

Po przeprowadzonym badaniu B. Ż., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badanym biegły rozpoznał u odwołującego: chorobę wieńcową stabilną II/III kl. (...), stan po (...) i rewaskularyzacji laserowej mięśnia serca, nadciśnienie tętnicze i niewydolność serca (...).

W konkluzji biegły stwierdził, że stwierdzone u odwołującego schorzenia czynią go osobą całkowicie niezdolną do pracy na okres od września 2013r. do końca marca 2015r. (k.46-47).

W uzasadnieniu swej opinii biegły kardiolog stwierdził, że stan układu krążenia odwołującego jest stabilny w spoczynku – jednak nawet przy niewielkim wysiłku powoduje typowe dolegliwości wieńcowe i nasilenie duszności. Znajduje to potwierdzenie w wykonywanych po zabiegach kardiochirurgicznych badaniach diagnostycznych, gdzie stwierdzono pogorszenie ukrwienia w czasie niewielkiego wysiłku. Testy wysiłkowe są z małą tolerancją wysiłku i cechami niedokrwienia, echo serca z powiększeniem lewej komory i odcinkowymi zaburzeniami kurczliwości. W badaniu przedmiotowym widoczne są cechy dekomensacji krążenia – obrzęki podudzi, powiększona wątroba, zmiany zastoinowe nad polami płucnymi.

ZUS nie wniósł zastrzeżeń do tak brzmiącej opinii. Stwierdził bowiem, że nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia odwołującego (k.57-58). Nadto cofnął uprzednio zgłoszony wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa.

Zdaniem Sądu opinie wydane przez biegłych uwzględniają całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującego i dlatego uznać należy je za miarodajne do oceny jego zdolności do pracy.

W świetle tych opinii B. Ż. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy od września 2013r. do dnia 31.03.2015r. Biegli w obszerny, logiczny sposób uargumentowali, z jakich powodów dokonali odmiennej oceny stanu zdrowia odwołującego aniżeli komisja lekarska ZUS. Argumentacja ta jest w ocenie Sądu przekonywująca. Ostatecznie także organ rentowy zaakceptował ocenę dokonaną przez biegłych.

Z tych względów na podstawie **art.477¹⁴§2 k.p.c.**, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał B. Ż. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01.10.2013r. do dnia 31.03.2015r.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Sąd miał bowiem na uwadze, że aby dokonać oceny stanu zdrowia odwołującego zobligowany był zacerpnąć opinii od dwóch biegłych kardiologów. Brak jest zatem podstaw, aby obarczać ZUS odpowiedzialnością za to, że nie dokonał właściwej oceny stanu zdrowia odwołującego już na etapie własnego postępowania.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.